

Suzanne Vermeer

Costa del sol

2015

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Alexandro trommelde ongeduldig met zijn vingers op het stuur. Hij stond al een kwartier te wachten bij Amsterdam Centraal. Een uur geleden was er een telefoontje binnengekomen bij de taxicentrale dat hij om exact kwart over tien klaar moest staan. De beller had specifiek naar hem gevraagd, maar had geen naam genoemd. Hij was benieuwd wie het was, maar meer nog of de persoon wel op kwam dagen. Hij zou nog maximaal tien minuten wachten en dan hield het op. Drie klanten had hij al moeten weigeren omdat hij ‘bezet’ was.

Het rechterachterportier werd opengetrokken. In zijn binnenspiegel zag hij dat iemand in een boerka instapte, maar de deur openliet.

‘Eres Alexandro Sánchez?’

‘Sí,’ antwoordde hij verbaasd in zijn moedertaal.

‘Bueno. Alex está en peligro. Un hijo por un padre.’ De woorden waren amper uitgesproken of de vreemdeling stapte de auto alweer uit en verdween in de mensenmassa.

Alexandro voelde zijn hart verkrampen en had moeite met ademen. Het was gebeurd. Hij was ingehaald door het verleden. Jarenlang was hij bang geweest voor deze dag en net nu zijn angst naar de achtergrond was gezakt, kwam wat hij achter zich had gelaten toch nog

als een boemerang terug. Waarom nu? Hij had met succes een nieuw bestaan opgebouwd in Nederland en het verleden van zich afgeschud. Hij had een leuk gezin, vrienden, een baan. Het kon niet op. Hij was eindelijk gelukkig en juist nu ging het mis. Misschien wel júst daarom.

Hij herhaalde de dreigende woorden in zijn hoofd. *Alex is in gevaar. Een zoon voor een vader.* Twee zinnen die zijn hele wereld op zijn kop zetten. Twee zinnen en hij wist precies waar het over ging. Hij moest onmiddellijk naar huis om zijn vrouw en kinderen te waarschuwen, te beschermen. De band om zijn borst werd strakker. Er was geen tijd meer te verliezen! Hij startte de auto en gaf richting aan. Ongeduldig wachtte hij tot een collega-taxi was gepasseerd. Toen de weg vrij was en hij weg wilde rijden, werd het achterportier weer opgedaan. Verschrikt keek hij om en zag tot zijn opluchting dat het niet de vreemdeling in de boerka was, maar een man in pak.

‘Ik heb al een andere rit!’ schreeuwde hij en hij reed weg voordat de man kon instappen. Door het snelle optrekken zwaaide het opengeklapte achterportier bijna tegen een fietser aan. Alexandro vloekte en parkeerde zijn auto dubbel om het portier te sluiten. Zo snel als hij kon reed hij de stad uit naar de A10, de ringweg rond Amsterdam. Zijn navigatiesysteem begon te piepen en kondigde een flitspaal aan. Verschrikt keek hij

op zijn kilometerteller. Hij reed veel te hard en nam gas terug tot de toegestane snelheid. Zijn handen grepen het stuur steviger vast. Focussen moest hij zich. Er waren al te veel automobilisten die zwalkend over de weg gingen omdat ze met dingen bezig waren die niets met autorijden te maken hadden. Hij verliet de ringweg en reed de A1 op.

Zijn telefoon piepte en hij griste hem van de carkit. *Alex is in gevaar. Een zoon voor een vader* stond er in zijn moedertaal. Het nummer van de afzender zei hem niets maar hij kon wel raden wie het was. *Laat mij en mijn gezin met rust*, sms'te hij terug. *Alexandro, handen aan het stuur en niet sms'en onderweg*, klonk de stem van zijn vrouw Eline in zijn hoofd. Normaliter hield hij zich daar redelijk aan, maar dit was een noodgeval.

Het navigatiesysteem kondigde de afslag naar de A6 richting Almere aan. De woorden drongen pas tot hem door toen hij de afslag al bijna voorbij was. 'Coño!' vloekte hij en hij smet zijn telefoon aan de kant. In een impuls trapte hij vol op de rem en gooide zijn stuur om. Zijn voet schoot echter van het pedaal af en de auto schoof zonder vaart te minderen naar rechts. In paniek trok Alexandro aan de handrem. De auto tolde om zijn as en Alexandro deed zijn uiterste best om hem weer onder controle te krijgen. De vangrail kwam veel te snel dichterbij. Banden piepten en lieten zwarte sporen ach-

ter op het wegdek. De geur van verbrand rubber drong zijn neus binnen. Hij trok nog harder aan de handrem, maar het had geen zin meer. De vangrail was nog maar enkele meters van hem verwijderd. Zijn leven flitste aan hem voorbij. De gezichten van Eline, Alex en Maria. Hij had zijn gezin niet kunnen beschermen, ze zelfs niet kunnen waarschuwen. Dat het zo moest eindigen... 'Ik hou van jullie!' schreeuwde hij voordat de zijkant van de taxi tegen de vangrail aan sloeg. De auto knalde door de enorme klap terug op de rijbaan waar hij door een passerende auto vol werd geramd. Alexandro schoot naar voren en de veiligheidsgordel was niet bestand tegen het geweld. De pijn in zijn borstkas was met niets te vergelijken wat hij ooit had meegemaakt. Hij voelde zijn longen samengedruwd worden en zijn hoofd exploderen toen hij door de voorruit vloog. Daarna hield alles op.

Hoofdstuk 2

Sara Verbeek zat al vanaf negen uur die ochtend achter haar laptop. Aan het einde van de dag moest ze een artikel inleveren voor *HipSter*, het magazine waar ze al een aantal jaar voor schreef. Ze greep naar de koffiekkan en wilde zichzelf nog een mok inschenken. Er kwam slechts een lullig straaltje uit dat al snel overging in gedruppel. ‘Een hele koffiekkan leeggedronken en nog geen letter op papier,’ mopperde ze. Ze liep naar de keuken om verse koffie te zetten. Leunend op het aanrecht staaarde ze naar buiten terwijl het apparaat pruttelde en een aangename geur verspreidde.

Als ze heel eerlijk was, ging het schrijven de laatste maanden al niet meer zo lekker. De lol die ze er voorheen in had, verdween steeds meer. Haar werk was altijd haar hobby geweest, maar daar was op dit moment geen sprake meer van. Ze miste uitdaging, wilde meer. Misstanden aan de kaak stellen, onderzoeksjournalistiek, daar ging haar voorkeur eigenlijk naar uit. Ze wilde iets concreets bereiken met haar werk en niet langer slechts entertainen. Want entertainment, dat was waar *HipSter* voor stond. De rubriek ‘Dating Daisy’ had ze niet lang na wat er in IJsland was gebeurd al overgedragen aan een collega. Ze kon het niet meer opbrengen om met een uitgestreken smoel tegenover bronstige mannen te zitten en daar een lollig verslag over te schrijven.

Sinds wat er met Annelies was gebeurd, was er iets veranderd. Zij was veranderd. Het had Sara veel moeite gekost om te accepteren dat ze haar vriendin Annelies uiteindelijk lang niet zo goed had gekend als ze altijd had gedacht. Haar schouder was weer helemaal genezen, maar het weerbarstige litteken zou haar er altijd aan herinneren dat de eerste kogel, die voor Annelies was bedoeld, haar had geschampt. Het had ook anders kunnen aflopen, dat realiseerde ze zich maar al te goed. De onbezorgde manier waarmee ze altijd in het leven had gestaan, was ze kwijtgeraakt. René noemde haar soms ronduit zorgelijk.

Met Annelies' man Wim had ze geen contact meer. Drie maanden na terugkomst uit IJsland had hij al een nieuwe vriendin en dat vond Sara moeilijk te verkroppen. Zo'n opgedirkte tuthola die werkelijk geen enkele overeenkomst met Annelies had, maar des te meer leek op Tessa. Alleen al de gedachte aan Tessa deed Sara even rillen. Het contact tussen haar en Wim was steeds stroever verlopen en uiteindelijk volledig verwaterd. Het laatste contact was in de vorm van een geboortekaartje geweest. Wim was toch eindelijk vader geworden. Met pijn in haar hart had ze een kaartje teruggeschreven. Annelies had er alles voor overgehad om moeder te worden, maar het was haar niet gegund. Het had haar leven en haar relatie kapotgemaakt. Wims uitnodiging om de baby te komen bewonderen had ze

zo lang voor zich uitgeschoven dat het beschamend was. Ze had op dit moment geen idee hoe het met hem en zijn gezin was.

Sinds IJsland was de wereld zoveel lelijker geworden. Dat was ook de reden dat Sara het onderwerp kinderen steeds van zich af schoof als René erover was begonnen. Zijn kinderwens was heel groot en hoe eerder hoe liever. Ze wist dat er grenzen zaten aan het uitstel dat ze bedongen had en dat de rek er een beetje uit begon te raken. Daarom was ze een paar weken geleden met de pil gestopt. Ze had het René nog niet verteld. Als hij wist dat ze de pil niet meer slikte, dan zou elke vrijpartij zo beladen worden. Welke druk dat op een relatie kon leggen, had ze van dichtbij meegemaakt bij Annelies en Wim. Dat nooit. Stiekem hoopte ze daarom dat ze René binnenkort ineens kon vertellen dat ze zwanger was. Misschien groeide er op dit moment wel zo'n wurmpje in haar buik. Het zou zomaar kunnen na hun uitgebreide vrijpartij van een paar dagen geleden.

Het koffieapparaat had zijn gepruttel gestaakt en ze vulde de thermoskan. Ze stopte een croissantje in haar mond uit de zak op het aanrecht. Haar pantoffels maakten een sloffend geluid op de eiken laminaatvloer toen ze terugliep naar haar computer. Kauwend op haar croissant schonk ze haar mok tot de rand toe vol. Wanhopig keek ze haar aantekeningen van het telefonische

interview voor de zoveelste keer door en legde haar handen op de toetsen. Het scherm bleef wit. ‘Kom op, Sara, je kunt het. Je kunt best iets leuks schrijven over een B-sterretje dat nieuwe tietten heeft...’ Misschien zou een muzikje helpen? Met een druk op de afstandsbediening zette ze de radio aan. *Waves* van Mr. Probz vulde de kamer. Gelijk met haar neus in de boter. Zachtjes zong ze mee en aan het einde van het nummer stond de eerste zin op papier. Ze typte zo geconcentreerd verder dat ze het journaal dat na wat reclame volgde maar met een half oor hoorde. Iets over versobering van de WW, IS die weer een belangrijke stad in Irak had ingenomen, weer gedoe bij de vvd en een dodelijk ongeval op de A1.

Sara’s vingers vlogen over het toetsenbord, eindelijk had ze de slag te pakken. Toen ze de laatste punt had gezet en het artikel had verzonden aan de redactie, slaakte ze een zucht van opluchting. Voldaan leunde ze achterover en sloot haar ogen even. Ze overwoog nog een mok koffie te nemen, maar besloot over te gaan op thee. Je kon het ook overdrijven met de cafeïne. Voordat ze naar de keuken liep, stuurde ze een sms naar René. *Ik heb het af! xxx*

Met een dampende kop thee ging ze met een tijdschrift in de bescheiden Hilversumse tuin zitten van het huis waar ze nu een jaar met René woonde. Na IJsland had ze haar huurhuis aan het Rozenplein opgezegd en was

ze in eerste instantie bij René ingetrokken. Hoewel zijn huis prima beviel, kregen ze er steeds meer behoefte aan om een woning te hebben die ze echt samen hadden uitgezocht. Ze hadden niet lang hoeven zoeken voordat ze een huis vonden waar ze allebei verliefd op werden. De vraagprijs lag binnen hun budget en liet zelfs nog wat ruimte voor een verbouwing van de keuken en badkamer. Sara was erg tevreden met het resultaat en genoot er nog elke dag van dat ze haar woningbouwkeuken had ingeruild voor een exemplaar dat volledig naar haar zin was. Ook het hebben van een bad was een ongekende luxe die ze in haar oude huis niet had gehad.

Met samengeknepen ogen keek Sara naar de lucht. Blauw en geen wolkje te bekennen. Ze kreeg ineens enorme zin om vanavond te barbecueën. Ze wist bijna zeker dat René dat ook wel zag zitten, maar voor de zekerheid belde ze hem toch even op. Het toestel ging lang over voordat het op de voicemail sprong. Ze keek op haar horloge. René's afspraak in Amsterdam was inmiddels afgelopen. Ze belde nogmaals. Weer de voicemail. Deze keer sprak ze hem in met het verzoek haar zo snel mogelijk terug te bellen zodat ze boodschappen kon gaan doen. Ongeduldig nipte ze aan haar thee, starend naar haar telefoon die bleef zwijgen. Ze zou nog één poging wagen en anders zou ze toch vast inkopen gaan doen. Bij de gedachte aan een lekker